

Per unes institucions baleàriques dignes, respectuoses i defensores de sa mil·lenària identitat baleàrica

D'ençà de s'aprovació de s'Estatut d'Autonomia de sa Comunitat Autònoma de ses Illes Balears l'any 1983 es distints governs autonòmics, tant de dretes com d'esquerres, tant constitucionalistes com nacionalistes, han aplicat una política lingüística i cultural cada vegada més catalanista, totalment contrària a sa realitat social i cultural des poble baleàric. Una realitat forjada durant segles fruit de sa **mescladissa** de civilitzacions i dominadors que han passat i han quedat a ses Balears.

Damunt des talaiòtic substrat foner ets habitants de ses Balears han rebut s'**influència cultural** de romans (sa més important i cabdal), de vàndals, de bizantins, de sarraïns, d'aragonesos, de catalans, d'occitans, d'italians, de castellans... Ès a partir de sa conquesta d'en Jaume I de dia 31 de desembre de 1229 que neix sa **nova llengo mallorquina** fruit de sa fusió de sa llengo d'oc duita pes conquistadors i colons amb sa llengo mossàrab mallorquina que hi ha romàs durant es tres segles de dominació islamita, essent es seu màxim exponent en Ramon Llull. An aquesta nova llengo mallorquina s'hi adapten i també l'adopten com a pròpia es successius colons catalans, occitans, castellans, italians... que vendran es segles posteriors.

As cap de 35 anys d'autonomia es bagatge cultural i lingüístic des mil·lenari poble baleàric, sa seva personalitat baleàrica, se troba en greu perill degut a ses lamentables polítiques pancatalanistes de ses institucions baleàriques. Amb s'Estatut d'Autonomia de 1983 es catalanisme consegueix un èxit redó quan introdueix que sa llengo de Balears ès sa **catalana**, segons un suposat "consens" polític, deixant de banda sa secular denominació de llengo mallorquina i de sa personalitat lingüística baleàrica. Amb aquesta imposició se silencia es fet que durant s'edat moderna sa llengo de ses Balears ja té sa seva pròpia gramàtica, es seu propi diccionari i sa seva pròpia ortografia: *Nueva ortografia de la lengua mallorquina* de Fra Antoni M. Servera (1812), *Gramática de la*

lengua mallorquina de Joan Josep Amengual (1835), *Diccionari Mallorqui-Castellà* de Pere Antoni Figuera (1840), *Gramática de la lengua menorquina* de Juli Soler (1858).

Aquesta simple afirmació, irrenunciable pes catalanisme, sa llengo catalana és sa llengo de ses Balears, va esser sa primera passa per integrar Balears a sa construcció d'una utòpica "Gran Catalunya" que mai ha existit, rompent d'aquesta manera es suposat "consens". D'ençà de sa conquesta d'en Jaume I es nou regne cristià de Mallorca s'incorpora a sa Corona d'Aragó com un **ens individual i diferenciàt** amb lleis, governants, moneda, bisbat, consolsats a s'estranger i institucions pròpies, sense unir-se a cap altre territori de sa Corona. A partir de s'unió de Castella i Aragó en es segle XV s'incorpora a sa monarquia d'Espanya com a ens individual i autònom. I ja en es segle XVIII segueix com a ens individual a sa nova configuració de sa monarquia espanyola.

Sa doctrina catalanista equipara es fet de xerrar sa mateixa llengo, sa catalana, a compartir una mateixa cultura, sa catalana, però no és així, cultura és més que llengo. Cultura abraça ses distintes formes i expressions d'una societat com es costums, ses pràctiques, ses maneres d'esser, es rituals, ses normes de comportament. Per arribar an aquesta igualació se fa precis s'uniformisació de sa llengo com també de s'història. Amb sa "normalització lingüística" s'eliminen ses principals característiques de sa llengo baleàrica que la fan distinta de sa llengo catalana, de segell barceloní. Sa "normalització" és s'eina per crear una única **comunitat cultural catalana**, amb sos mateixos costums i tradicions. Un cas flagrant d'imposició d'una tradició és que, de poc ençà, es castellers catalans encetin ses festes de sant Sebastià, patró de Palma. O sa participació activa an es catalanista Institut Ramon Llull.

Seguint es camí marcat per s'igualació de llengo amb cultura, es govern autonòmic, es parlament autonòmic, es consells insulars, ets ajuntaments, s'universitat estan tots catalanisats, oblidant-se d'aquell suposat "consens". Lamentablement veim que es **domini punt.cat**, propi de sa comunitat lingüística catalana, és emprat indiscriminadament per totes aquestes institucions: uib.cat, parlamentib.cat, illesbalears.cat, mallorca.cat, palma.cat, inca.cat, felanitx.cat, bunyola.cat...

Darrere sa definició de comunitat lingüística, a més de compartir una mateixa llengua, s'hi afegeix s'autoidentificació com a poble. Però en contra d'aquesta pretensió catalanista, sa rica història de ses Balears mostra com es baleàrics ja mos **identificam com a poble** de fa molts de segles i de temps enrere. Aquesta reclamació de sa nostra identitat baleàrica neix, precisament, de voler-mos diferenciar des poble català degut a ses seves demostrades ànsies anexionistes que s'han succeït al llarg de s'història. Durant es Compromís de Casp del 1412, on s'elegeix un nou monarca pes trono d'Aragó, davant ses insinuacions que Mallorca pertany a Catalunya i que, per tant, es catalans decideixen pes mallorquins, s'ambaixador mallorquí Berenguer de Tagamanent proclama davant es parlament català que no hi ha d'haver cap dubte de sa secular diferenciació des quatre territoris històrics: *ès semblant a dubtar si mai es regnes d'Aragó, de València i de Mallorques tengueren Rei, ni cap senyor, ni es Principat de Catalunya, Comte o Príncep*. I posteriorment el 17 de juny de l'any 1439, a petició des jurats mallorquins, el rei Alfons el Magnànim, a través des Privilegi de Gaeta, confirma ses franqueses mallorquines i a la vegada afirma que Mallorca no és una prolongació de Catalunya: *es present Regne de Mallorques en res del món sia sotmès an es Principat de Catalunya*. Per amagar s'històrica diferenciació de Balears respecte de Catalunya sa doctrina catalanista amaga i silencia aquestes expressions de mallorquinitat de segles enrere, com també amaga i arracona s'existència d'una dinastia des reis de Mallorca distinta de s'aragonesa. Es catalanisme precisa de s'uniformitat històrica, cultural i lingüística per imposar-se.

Es catalanisme desacredita es **reis de Mallorca**, els arracona. Amaga i silencia ses realitzacions des reis mallorquins, i quan les mostra, les catalanisa. No admet s'existència d'en Cabrit i en Bassa, tracta sa mort d'en Jaume III com un simple enfrontament de parents, no reconeix es naixement des regne de Mallorca amb so jurament de ses Franqueses d'en Jaume II l'any 1276, no reconeix sa bandera dada pel rei Sanxo. Des de fa segles, concretament des de l'any 1312, es regne de Mallorca té una insígnia pròpia, dada pel Rei Sanxo. Uns colors inspirats en s'escut de sa Ciutat dat pel rei En Jaume l'any 1269: *una part sia es nostro senyal i a s'altra part es senyal des nostro castell de l'Almudaina de Mallorques*. Que, a la vegada, han servit d'inspiració per crear es colors de sa **bandera**

de cada illa i també pes colors que simbolisen sa nostra comunitat autònoma. Aquests colors són totalment marginats i arraconats per sa doctrina catalanista, ja que són es colors que dona sa dinastia pròpia mallorquina an es poble baleàric. Es catalanisme necessita s'uniformitat des colors de sa bandera catalana.

Per tot això, es firmants d'aquest manifest demanam an es representants de ses institucions baleàriques que servesquin dignament es poble que els ha elegit democràticament dins sa monarquia d'Espanya i mos representin per lo que som, sa Comunitat Autònoma des ses Illes Balears.

I demanam que:

- se barati sa denominació de llengo catalana a s'article 4 de s'Estatut d'Autonomia pes de llengo baleàrica i que, com a tal, s'ensenyi a ses escoles i se'n fomenti es seu ús
- se repregui sa creació d'un corpus lingüístic propi com es ja existent en es segle XIX
- se deixi d'emprar es domini catalanista punt.cat
- se deixi d'usar sa bandera catalana i s'usi sa secular bandera amb sos colors propis de sa Comunitat Autònoma de ses Illes Balears: vermell, groc i blau
- se surti des pancatalanista Institut Ramon Llull
- se reconegui s'executòria de sa dinastia des reis de Mallorca

Firmat:

Mateu Cañellas Taberner (Autor de SA PATRIA MALLORQUINA (2006), SA PATRIA MALLORQUINA A S'EDAT MODERNA (2012) i SA LLENGA DE SA PATRIA MALLORQUINA: S'HERENCIA DES RUM (2018))